

подиръ друго въ сухата стаячка.

Кантонерътъ притвори вратата и измъкна единъ вестникъ отъ ржкава на шинела си.

— Я, прочетете . . . Прочетете да видимъ тия японци и китайци нѣма ли да спиратъ вече. Две години война. Толко свѣтъ изгина. Прочетете, де! . . . Или сте забравили, а? Май така ще излѣзне. Отъ игри забравихте и буквитъ вече . . . А, Младенчо? На, чети де! . . .

Младенчо, както си бѣше още накачуленъ, така се сви, че изподъ палтенцето му стърчаха само голѣмитъ му, клепарести уши. Кантонерътъ се позасмѣ, па седна на креватчето, тури, очилата си, прекашля се и викна: „Войната въ Китай . . . Бомбардировката срѣдъ нощъ . . . Жени, деца . . . 2,000 души изгорѣли.

Чете кантонерътъ, а биволарчетата го слушатъ съ зинали уста и жадно-жадно поематъ всѣка негова думица.

— Това . . . Хуанъ-Хо, — прекъсна по едно време той и заразправя, — това е ржка, ама не такава ржка, като нашата тука суха долчина, ами ржка . . . ехей, голѣма ржка. И водата ѝ жълта, затова ѝ викатъ Жълтата ржка.

— Какъ? Ама жълта? — ококориха се въ него децата.

— Жълта, я . . . какво се опулихте такива? Жълта ржка, и който пие отъ нея, става жълтъ. Затова и китайцитъ сж до единъ жълти . . . Какво ме гладате така. То и въ книгитъ пише . . .

Дъждътъ бѣше вече престаналъ, когато пастирчетата се сепнаха. Бучение нѣкакво долиташе откъмъ ржката. Биволитъ стоеха учудени на брѣга. „Ржка-

та! . . . “ — рипнаха пастирчетата, обрамчиха торбички и зацапаха нататкъ. Ржката наистина бѣше придошла — голѣма и мжтна, изравнила се съ брѣговетъ. „Бреей!“ — зинаха момчетата въ единъ гласъ, па затичаха надолу къмъ брода. Само Младенчо стои на брѣга и гледа нѣкакъ уплашено. Каточе не е сжщата тая ржка, дето я газѣха, дето се кжпѣха, а като че е оная, голѣмата, страшната ржка въ Китай.